

На третата седмица майка ѝ и татко ѝ дошли на гости. Съгледали ги отдалече и излѣзли всички на двора да ги посрѣщнатъ.

Невѣстата припнала най-напрѣдъ, отворила портитѣ и бързо завикала:

— Мамо! . . . Тате! . . . слизайте скоро отъ колата и се хващайте за работа. Тука не е като у насъ . . . Тука — който не работи. не му даватъ да яде! . . .

Свекърътъ се усмихналъ любезно и казалъ:

— Е, свате, видите ли вашата Богданка? Въ цѣлото село нѣма работница като нея!

Ал. Спасовъ.

Крѣслю и Закачко

Отъ Райникъ

1.

Въ единъ дворъ живѣха старъ пѣтелъ, на име Гашатко и жена му, старата Качулатка. Отъ многото дѣца, които имъ се бѣха на родили, повечето бидоха изядени отъ ступанитѣ имъ; останали имъ бѣха само двѣнки — двѣ пѣтленца — Крѣслю, по-голѣмото, и Закачко, по-малкото, и двѣтѣ палави момченца, весели, игриви и закачливи; само че Крѣслю не бѣ твърдѣ досѣтливъ, а братъ му Закачко бѣ по-хитъръ. И се счепкваха по нѣколко пѣти на день, както е редно въ всѣка по-добра